

Arrest

nr. 41 396 van 2 april 2010
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 38 240 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 5 februari 2010.

Gezien het verzoek tot voorzetting en de memorie.

Gezien de repliekmemoire en het aanvullend administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat HOLAIL M. HADIEL, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 11 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 mei 2006 een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de minister nam op 16 mei 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 augustus 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 4 september 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 25 april 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 september 2007 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 december 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, welke op 4 januari 2010 werd aangevuld.

Op 20 december 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker werd overgebracht naar het repatriëringscentrum in Steenokkerzeel.

Op 3 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van Nederlandse les en steunbrieven en verklaart zich bereid om bijkomende stukken op te sturen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een bewijs van opleiding in de chemie en zijn wil om als apothekersassistent aan de slag te gaan. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene benadrukt dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals verduidelijkt in de instructie d.d. 19 juli 2009 aan.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal hierna aantonen dat de motivering niet afdoende is.

In het verzoekschrift op basis van het artikel 9bis werden twee criteria uit de instructie d.d. 19.07.2009 ingeroepen: 2.8A, d.i. de duurzame lokale verankering en een prangende humanitaire situatie wegens diezelfde en zeer sterke duurzame lokale verankering (goede kennis van het Nederlands, opleiding chemie waarna hij als apothekersassistent (knelpuntberoep) aan de slag zou kunnen, zeer uitgebreid sociaal netwerk).

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert M.b.t. het criterium 2.8 A dat verzoekers verblijf zijn België te kort is om hierop aanspraak te kunnen maken, maar legt geenszins uit waarom de zeer sterke duurzame lokale verankering van verzoeker geen prangende humanitaire situatie zou uitmaken; er wordt zelfs met geen woord over gerept.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoeker meent dan ook dat de motivering niet afdoende is.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzen naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde argumenten als onvoldoende worden bevonden voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Verzoeker toont met zijn verzoekschrift ook duidelijk aan de motieven te kennen daar hij de motieven overneemt om zijn argumenten uiteen te zetten. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker aanvoert dat hij twee criteria uit de instructie heeft ingeroepen, met name duurzame lokale verankering en een prangende humanitaire situatie wegens diezelfde zeer sterke duurzame lokale verankering doch dat verweerder geenszins uitlegt waarom de zeer sterke duurzame lokale verankering van verzoeker geen prangende humanitaire situatie zou uitmaken, er zelfs met geen woord over gerept wordt, kan verzoeker niet worden gevolgd.

Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediend. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Het is aan verzoeker om aan te tonen waarom de gemachtigde van de staatssecretaris hem zou moeten machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag hetvolgende heeft verklaard:

"Verzoeker verblijft sinds mei 2006 ononderbroken in België, wat een periode van 3,5 jaar uitmaakt. Hij realiseert zich dat dit strikt genomen niet voldoende is om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8 A maar gezien zijn zeer sterke duurzame lokale verankering wenst hij het toch in te roepen en dit in combinatie met een prangende humanitaire situatie. Verzoeker vroeg asiel aan in mei 2006; deze aanvraag werd snel afgewezen. Ook een later ingediende regularisatieaanvraag werd negatief beantwoord. Verzoeker heeft zich gedurende zijn verblijf hier echter uitstekend geïntegreerd en kan zich geen toekomst voorstellen buiten België. Hij volgde en volgt nog steeds lessen Nederlands en behaalt mooie resultaten. Zijn goede kennis van het Nederlands wordt ook bevestigd in de brieven van Belgische vrienden en kennissen die verzoeker kan voorleggen. Ook het OCMW van zijn vorige woonplaats is zeer lovend over zijn gedrag en vrijwillige inzet waar nodig. Verzoeker volgt een opleiding in de chemie en zou graag als apothekersassistent aan de slag gaan. Dit betreft een knelpuntberoep. De VDAB attesteert tenslotte zijn werkbereidheid."

Ten bewijze hiervan worden een aantal documenten neergelegd die later nog worden aangevuld. Op het typeformulier regularisatieaanvraag heeft verzoeker aangegeven dat hij meent te voldoen aan 'een ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering in België' en kruiste hij 'andere prangende humanitaire situaties' aan.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet heeft aangegeven wat deze andere prangende humanitaire situatie dan wel zou inhouden en hier ook geen bewijzen van heeft bijgebracht. Verzoeker heeft verschillende elementen van duurzame lokale verankering ingeroepen, die hij tevens als een prangende humanitaire situatie beschouwt. De bestreden beslissing is op elk van deze elementen ingegaan en heeft voor elk van deze argumenten gemotiveerd waarom deze niet in aanmerking worden genomen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en ze niet betwist. Verzoeker stelt louter dat er met geen woord wordt gerept over de prangende humanitaire situatie die hij heeft ingeroepen. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd daar zoals reeds werd vastgesteld aangaande elk element van de door hem ingeroepen prangende humanitaire situatie werd gemotiveerd. Verzoeker heeft aldus kennis van de motieven van de bestreden beslissing, die hij op zich niet betwist. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate waarin verzoeker eveneens de schending aanvoert van art 9*bis* van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan zoals verduidelijkt in de instructie d.d. 19 juli 2009.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“De hoorplicht, een beginsel van behoorlijk bestuur, heeft tot doel de bestuurde de mogelijkheid te geven zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen en bovendien het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel te laten respecteren door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p 235 e.v.)

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is enkel van toepassing bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht en is van toepassing bij het nemen van beslissing met individuele draagwijdte. Aangezien de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag hebben op de rechtstoestand van verzoeker heeft zij in casu een individuele draagwijdte.

De hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en besturen. Verzoeker is een burger.

De hoorplicht is in dit geval dan ook van toepassing en verzoeker heeft in zijn aanvraag op basis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook uitdrukkelijk gevraagd om gehoord te worden door de Commissie van advies voor vreemdelingen, een commissie die specifiek n.a.v. de instructie d.d. 19.07.2009 opnieuw in werking gesteld wordt.

Verzoeker werd echter niet gehoord, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door de voormelde Commissie.

De hoorplicht werd dan ook geschonden, net als het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.4 De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker schriftelijk heeft uiteengezet waarom hij zou moeten worden gemachtigd tot verblijf en hiertoe de nodige bewijzen indiende. Tevens maakte verzoeker gebruik van de mogelijkheid om zijn aanvraag later aan te vullen met bijkomende bewijzen. De Raad stelt vast dat verzoeker de feitelijke vaststellingen, met name dat hij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op basis van de algemeen bekendgemaakte criteria die door verzoeker in zijn aanvraag werden opgeworpen, niet betwist.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zoals hij terecht aangeeft, expliciet gevraagd te worden gehoord door de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen. Verweerder motiveerde hieromtrent het volgende:

“Betrokkene benadrukt dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen. (...)”

Verweerder heeft aldus verzoekers vraag overwogen doch was van mening over voldoende informatie te beschikken om op een zorgvuldige wijze tot een beslissing te kunnen komen. Verweerder motiveerde op kennelijk redelijke wijze waarom hij het niet nodig achtte om verzoeker mondeling te horen of door de Commissie voor Advies te laten horen. Verzoeker weerlegt deze motieven niet, noch geeft hij aan welke meerwaarde een mondeling gehoor zou hebben gehad en welke argumenten hij naar voren zou hebben gebracht.

Een schending van de hoorplicht in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN